

Lenčkov se je le jezil, zakaj ne dajo Šimonovi nič, ter se bahal s svojimi belimi hlebi, kakršen bi bil lahko — je dostavljal — tudi Šimonov. Nobenemu niso bile všeč njegove zabavljice. Drug za drugim smo oprtali vrečice, odpravljaje se proti domu. Lenčkov je ostal skoro zadnji na počivališču in zabavljal.

Kar zalaja nedaleč pod nami Šimonov pes. Lenčkov Šimen — še zadnji — se prestraši, nerodno spusti vrečo, da se mu raztresejo skoro vsi hlebci in taklajo nizzdoli proti Polici — prej beli hlebci so bili od zemlje in blata hkrati vsi črni . . .

Mi smo se podvizarli navzgor; tam doli je pa lajal pes, in Šimen se je bal za hlebce v strahu, da je za njim oče Šimon . . .

Nekateri bolj sprednji so trdili, da to ni drugo nego očitna božja kazen, ker je Lenčkov prej želel Šimonovim zla.

Kmalu pa se oglosi za nami Šimonov Luka in pravi, da bi nam on rad kaj dal, ko bi imel; toda oče ne dajo. A Šimnove hlebe je prinesel v žepih in v klobuku. In psa je zapodil in spremil nas je do vrha. Dober dečko je bil Šimonov Luka.

Drugi dan je došel v našo vas vahčat in povsod je dobil — tudi pri Lenčkovih — Šimnove hlebčke in še lep »vahtič« od očeta Lenčka, ki je zvedel Šimnovo včerajšnjo pot in njegovo nepremišljeno sodbo. Tudi Lenčkov Šimen je bil z njim prijazen, ker je vedel, da je dobil včeraj od njega »vahtič«, pa drugačen nego drugod. Luka je odpodil psa in s svojo dobroto Lenčkovega očeta jezo.



Nagrada sebičnosti.

Priobčil *Peter Petrovič*.



rije potniki so našli v gozdu več dragocenosti ter jih razdelili med seboj.

Ker jim je pošla hrana, so poslali najmlajšega v bližnjo vas, da jim nakupi živeža.

»Sedaj sem bogat«, si misli ta. »A bil bi še bogatejši, da so vse najdene dragocenosti moje. Da sem sam, bi imel vse! Ali na poti sta mi ona dva. Ali bi jima ne mogel vzeti deležev?«

Misli in misli . . . Sam se naje dositega, a hrano, ki jo bosta použila njegova sopotnika, zastrupi.

Medtem pa se odločita tudi njegova sopotnika, da se iznebita najmlajšega. »Da se ni nama pridružil ta, bi imela sedaj sama vse dragocenosti in bi bila bogata. Ko se vrne, ga ubijeva, in vse bo najino!«

Najmlajši se vrne z zastrupljeno hrano. Ta dva ga ubijeta. Ko pa sta použila jed, sta umrla. In dragocenosti niso bile nikogar.

